

Hồi 185

Dĩ yêu trị yêu

Yến Phi ngồi trên sườn núi bên ngoài doanh trại nhìn lên bầu trời đầy sao, lòng tràn ngập cảm xúc.

Sau khi thoát khỏi cảm ứng thấy Kỷ Thiên Thiên đêm qua, chàng không hề nhận thêm được tin tức gì của nàng. Vì Kỷ Thiên Thiên, chàng đã thay đổi mục tiêu cuộc đời, nguyện hiến thân vào bão táp chiến tranh ở phương bắc.

Trở về bên cạnh Thác Bạt Khuê, chàng tựa như du tử ly hương biệt xứ, có cảm giác như chim mỗi cánh thấy đường về tổ. Dù thâm tâm chàng không thừa nhận, nhưng mà sự thật người bạn tốt nhất từ thuở nhỏ đã biến thành hy vọng duy nhất để cứu Kỷ Thiên Thiên.

Thác Bạt Khuê là người duy nhất ở phương Bắc có thể đánh bại Mộ Dung Thùy, những người khác đều không được.

Từ thuở thiếu thời, Thác Bạt Khuê đã nghĩ ra con đường bảo vệ tộc dân, ra sức phát triển chăn nuôi ngựa, công việc buôn bán giúp cho y kiếm được nhiều tiền nhất là thông qua Biên Hoang Tập bán ngựa cho miền Nam, sau đó bằng tiền tài kiếm được duy trì đội quân mã tặc lợi hại nhất.

Đám mã tặc của y chính là một loại quân du kích tung hoành Trung thổ, lui tới như gió, tránh được không biết bao nhiêu lần tiểu phạt của địch nhân.

Nhiều năm kinh nghiệm hình thành nên phong cách tác chiến kiểu du mục độc đáo của bọn họ.

Đại tướng thủ hạ Trương Tôn Tung dẫn hai ngàn quân tiên phong đến hội hợp, binh lực của bọn họ đại tăng, không sợ gì Mộ Dung Tường đem quân phản kích, nhưng làm sao để công hạ Bình Thành thì Yến Phi vẫn không đoán được mẹo mực trong bụng Thác Bạt Khuê.

Thác Bạt Khuê đến bên cạnh ngồi xuống vai kề vai với Yến Phi.

Yến Phi lạnh lùng hỏi: "Vì chuyện gì mà người phái tiểu Biều tới Trung Sơn, chẳng lẽ người cho là sau khi cự tuyệt sách phong của Mộ Dung Thùy, ở Biên Hoang Tập thì người của người công nhiên đối địch với y, Yên nhân vẫn phải đối xử khách khí với người sao?".

Thác Bạt Khuê khẽ cười: “Hiện tại trong tộc chỉ có người dám đối diện chất vấn ta, bất quá ta lại cảm thấy rất thích. Biết không? Ta ngày càng cảm thấy cô độc và tịch mịch, có ai dám tới tâm sự với ta đây? Người trở về thật là tốt”.

Yến Phi nói: “Người vẫn chưa trả lời ta”.

Thác Bạt Khuê ngửa lên trời thở ra một hơi nặng nề nói: “Người phải biết ta là loại người thế nào, nếu không mạo hiểm một chút thì sao thành tựu đại nghiệp. Luân về binh lực, bọn ta chẳng những còn lâu mới so được với đại quân viễn chinh Lạc Dương của Mộ Dung Thùy, mà còn không bằng hai vạn Yên binh trấn giữ Trung Sơn. Công dã Bình Thành, bọn ta có thể điều động không đến một vạn nhân mã, nếu trước đó Mộ Dung Tường nghe tin điều quân đến, ta sẽ mất cơ hội tốt nhất để tiến vào Trường Thành. Trong tình huống như vậy nếu không mạo hiểm giả trá sao được?”.

Yến Phi quay đầu nhìn y nói: “Người đã đoán Mộ Dung Tường sẽ gây chuyện với tiểu Biều, đúng không?”.

Thác Bạt Khuê như không có chuyện gì liên quan đến mình: “Có thể nói như vậy, ta phái tiểu Biều đến đàm phán hòa hảo với Yên nhân là cố ý tỏ ra mình yếu, để Mộ Dung Tường cho rằng bọn ta vì lòng cánh chưa đủ, chưa dám khinh cử vọng động. Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, Mộ Dung Tường chưa dám giết hại tiểu Biều, chỉ dùng hấn làm con tin, buộc chúng ta lập tức dâng lên năm ngàn chiến mã, nếu thực sự bọn ta khuất phục thì trong vòng vài năm tới bọn ta đừng nghĩ đến chuyện vươn dậy, Yên nhân cũng loại trừ được uy hiếp của Thác Bạt tộc ta từ trong xương cốt”.

Yến Phi hỏi: “Người đã đoán Yên nhân sẽ uy hiếp người tiến cống chiến mã?”.

Thác Bạt Khuê vỗ vai chàng, chợt phì cười: “Mộ Dung Tường còn lâu mới bằng được cha gã, cũng không bằng được Mộ Dung Bảo, làm sao xứng là đối thủ của ta? Ta giả vờ đồng ý, lại mượn chuyện đưa chiến mã vào Trường Thành cho chiến sĩ trà trộn vào. Đồng thời sai người cứu tiểu Biều ra, Mộ Dung Tường vẫn chưa tỉnh ngộ dẫn thân vệ truy theo tiểu Biều đến cùng, cho rằng chỉ cần bắt được tiểu Biều là có thể đem trao đổi lấy chiến mã”.

Yến Phi hơi cảm thấy nhẹ nhõm, bởi vì Thác Bạt Khuê không phải hoàn toàn không cần biết đến an nguy của em trai, nói: “Người có biết là tiểu Biều chỉ chút nữa là bị người ta bắt kịp không?”.

Thác Bạt Khuê nói: “Bởi vì ta hơi coi thường Mộ Dung Tường, không nghĩ đến chuyện gã dùng Hậu Yên minh quét sạch Sóc Phương bang vây cánh của chúng ta, để cho tiểu Biều sau khi đến Nhạn Môn không có ai tiếp ứng, lại rơi vào bẫy của Hậu Yên minh, khiến toàn bộ cao thủ đi theo chết trận, chỉ mình hấn trốn thoát. May mà gặp

được người như cứu tinh từ trên trời sa xuống, nếu không thì vì đại cục đành phải hy sinh tiểu Biều”.

Hai câu nói sau cùng khiến Yến Phi im bật, Thác Bạt Khuê thuộc loại người có thể hy sinh bất kỳ ai vì hoàng đồ bá nghiệp.

Bất quá cũng không thể hoàn toàn trách Thác Bạt Khuê, bởi vì truyền thống xưa nay của Thác Bạt tộc là như thế, vì sự sống còn của bộ tộc mỗi chiến sĩ đều đã chuẩn bị tâm lý hy sinh.

Thác Bạt Khuê đưa tay ôm chặt bờ vai rộng của Yến Phi, mỗi câu nói đều xuất phát từ nội tâm, chậm rãi từng tiếng một: “Từ khi ta hiểu chuyện đến nay, người mà ta hoan hỉ nhất và tín nhiệm nhất chính là tiểu Phi ngươi, người ta sùng bái nhất chính là Mộ Dung Thùy. Ta luôn luôn học theo thành công của y, vì vậy không ai hiểu rõ y hơn ta. Muốn cứu mỹ nhân của ngươi trong thiên hạ chỉ có ta giúp được, lại phải y theo phương thức của ta, nếu không chúng ta chỉ có diệt vong”.

Yến Phi hỏi: “Nếu chúng ta công hạ hai trọng trấn Bình Thành và Nhạn Môn thì Mộ Dung Thùy sẽ có phản ứng gì?”.

Thác Bạt Khuê lạnh lùng nói: “Chỉ cần Mộ Dung Thùy không đích thân chỉ huy bộ đội ứng chiến là được”.

Yến Phi chột xúc động.

Cuối cùng chàng cũng minh bạch, lần này Thác Bạt Khuê tiến vào Trường Thành là chơi một ván bài sinh tử, đặt cược rằng Mộ Dung Thùy không thể phân thân quay lại đối phó, nếu không phải như thế Thác Bạt Khuê sẽ khó tránh khỏi họa tộc diệt thân vong, bởi vì y vẫn chưa thể là đối thủ của Mộ Dung Thùy, bất luận là về mặt binh pháp hay thực lực, nếu là đối với kẻ khác thì Thác Bạt Khuê vẫn có một tia hy vọng.

Thác Bạt Khuê gượng cười: “Hiện tại ngươi đã hiểu rõ công dã Bình Thành hoàn toàn mạo hiểm, nhưng lại là cơ hội duy nhất của ta, nhân lúc y đang chú ý vào Quan Trung, không thể phân thân dẫn quân tham gia cuộc long tranh hổ đấu ở Bắc phương”.

Yến Phi trầm giọng: “Cho dù Mộ Dung Thùy có đến chúng ta cũng không sợ, bởi vì chính y cũng có một điểm yếu”.

Chàng hiểu rõ Thác Bạt Khuê có một lý do khác nữa để không thể không mạo hiểm, là vì với tác phong không cam chịu thất bại của Mộ Dung Thùy, nhất định sẽ tiến hành một cuộc báo phục đáng sợ ngọc đá đều tan nát nhằm vào Biên Hoang Tập để rửa cái nhục huynh đệ kết bái Thiết Sĩ Tâm bị giết. Mà Biên Hoang Tập lại là nơi hết sức quan trọng đối với chiến lược phát triển của Thác Bạt Khuê, không thể để mất.

Thác Bạt Khuê giật bắn mình: “Mộ Dung Thùy có sơ hở gì? Tiểu Phi đừng có lừa phỉnh để an lòng ta”.

Yến Phi nói: “Ta đâu rồi hơi mà đi bịp người. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nếu như ta có thể biết rõ hành động của Mộ Dung Thùy, cho người ung dung bố trí, người có nắm chắc phần thắng không?”.

Lập tức Thác Bạt Khuê hai mắt sáng loáng, nói: “Mộ Dung Thùy nổi danh thiện dụng kỳ binh, nếu mất đi yếu tố bất ngờ đương nhiên là uy lực giảm rất nhiều, thậm chí còn trở thành yếu kém, bất quá chuyện này làm sao xảy ra được?”.

Yến Phi trầm giọng nói: “Tiểu Nghi có nói với người bằng cách nào bọn ta tránh được cạm bẫy của Mộ Dung Thùy bố trí ở Phong Minh Hạp, rồi lại trên đường chặn được thuyền đội của Mộ Dung Thùy hay không?”.

Thác Bạt Khuê gật đầu: “Tiểu Nghi đã báo cáo tường tận, toàn bộ câu chuyện hết sức thần kỳ, người tựa hồ chưa đoán đã biết Mộ Dung Thùy mai phục ở Phong Minh Hạp, lại cảm ứng được vị trí Kỳ Thiên Thiên, dẫn đến Mộ Dung Thùy thiếu chút nữa đã bị người đoạt mất Kỳ mỹ nhân”.

Yến Phi điềm đạm nói: “Không phải là ta không đoán đã biết, mà là do Thiên Thiên thông báo cho ta”.

Thác Bạt Khuê ngơ ngác: “Ta không hiểu! Kỳ mỹ nhân làm thế nào có thể thông tri cho người?”.

Yến Phi hỏi: “Người có tin có truyền tâm thuật không?”.

Ánh mắt Thác Bạt Khuê xoáy chặt vào chàng, lộ thần sắc nghi ngờ hỏi: “Người nói người có thể cùng với Kỳ mỹ nhân đối thoại tâm linh, không phải là nói đùa chứ?”.

Yến Phi hơi hot hơi: “Từ nhỏ đến giờ ta đã bao giờ lừa người chưa?”.

Thác Bạt Khuê nhảy vọt lên, rồi lại hạ mình quỳ trước mặt chàng, đưa tay chộp lấy hai vai chàng, mừng rỡ nói: “Nếu thực người có thể lấy tâm truyền tin với Kỳ mỹ nhân, quyền chủ động coi như nằm trong tay ta. Tiến công thoái thủ, ta ung dung bố trí, như thế là chuyện hoàn toàn khác rồi. Người thực sự có thể tùy thời từ nàng có được tin tình báo chứ?”.

Yến Phi không giấu chút nào, đem tình hình cùng với Kỳ Thiên Thiên tâm truyền tâm nói ra, Thác Bạt Khuê nghe xong vừa mừng vừa sợ; mừng đương nhiên là vì Yến Phi có dị năng đó, kinh là vì truyền tâm thuật hoàn toàn không dễ dàng như lời đồn, bên trong còn bao hàm không biết bao nhiêu biến hóa bất trắc.

Ví dụ như Kỷ Thiên Thiên mắc bệnh, hay là Mộ Dung Thùy lại không mang năng theo bên mình.

Thác Bạt Khuê đứng thẳng dậy, chấp tay nhìn lên trời, sau đó thở dài, nói: “Ta đương nhiên không hề hoài nghi, nếu như vậy, Kỷ Thiên Thiên chính là điểm yếu duy nhất của Mộ Dung Thùy, ta sẽ lợi dụng điều này đánh bại Mộ Dung Thùy. Mộ Dung Thùy à! Uổng cho người một đời anh hùng, cuối cùng lại sa chân vào một mối tình, thật khiến người ta phải bất ngờ!”.

Yến Phi nói: “Chỉ cần ta thiết lập được đối thoại tâm linh với Thiên Thiên, chúng ta có thể biết trước thật ra là Mộ Dung Thùy tự thân đem quân về hay là sai kẻ khác thay thế”.

Thác Bạt Khuê nghiêng đầu chăm chú nhìn Yến Phi, song mục sáng lấp lánh, trầm giọng nói: “Số mệnh đã định người phải cùng ta kề vai tác chiến cho đến khi đả bại Mộ Dung Thùy, đoạt lại mỹ nhân, khi đó thiên hạ đã là của Thác Bạt Khuê này. Tiểu Phi à! Hãy quên đi một nửa thân phận Hán nhân của người, trong mình người dòng máu Thác Bạt tộc đang chảy, mệnh vận người là phải giúp ta chấn hưng Đại quốc, hoàn thành mục tiêu thiêng liêng chinh phục Trung thổ của dân tộc ta”.

Yến Phi gượng cười: “Để phá xong Mộ Dung Thùy rồi hãy nói”.

o0o

Lưu Nghị đi rồi, Lưu Dự không dám tiếp tục uống rượu nữa, gã phải giữ được sáng suốt để có những quyết định trọng yếu ảnh hưởng đến bước đường phía trước.

Rốt cuộc là nên gặp hay không nên gặp Hà Khiêm? Chuyện này có phải báo cho Lưu Lao Chi hay không? Nếu giấu giếm Lưu Lao Chi đi gặp riêng Hà Khiêm, một khi chuyện này đến tai Lưu Lao Chi, gã lập tức sẽ bị coi như phản bội, sẽ rất không hay.

Lưu Nghị tuy nói là bảo đảm bí mật cho cuộc hội diện, thế nhưng lòng người khó dò, biết đâu hắn sẽ để lộ tin tức để bức gã đứng hẳn về bên phe hắn.

Nhưng nếu cự tuyệt yêu cầu sẽ đắc tội với Hà Khiêm, người này không giống như Tư Mã Đạo Tử hay Vương Quốc Bảo ở mãi tận Kiến Khang mà là vị đại tướng đầy quyền lực ở Bắc Phủ binh, thế lực chỉ dưới Lưu Lao Chi, cho dù Lưu Lao Chi có quyết định chuyện gì quan trọng cũng vẫn phải kiểm y thương lượng. Nếu không nể mặt y thì hậu quả thật khó lường.

Vài câu nói của Lưu Nghị đưa ngay gã vào thế tiến thoái lưỡng nan. Lập tức tử ý tan sạch, tự nhủ chuyện này đầu tiên phải tìm Tôn Vô Chung thương lượng, xin ý kiến ông ta. Dù gì đi nữa thì Tôn Vô Chung cũng hiểu rõ quan hệ hiện tại giữa Lưu Lao Chi và Hà Khiêm hơn mình nhiều.

Đúng vào lúc đang muốn bỏ đi, chợt một người đi tới, Lưu Dụ thoát nhìn chút nữa thì rút đao ra.

Kể mới tới thì ra là truyền nhân đắc ý của Thái Ất giáo chủ Phụng Thiện, lần này hẳn bỏ đao bào mặc trang phục lễ hành thông thường, kết hợp với thân thể béo phì và nét mặt tươi cười, nhìn cách gì cũng chỉ thấy một vị tiểu thương gia hòa khí sinh tài chứ không phải một cao thủ tà giáo có thể đối địch ngang tay với Yêu đạo Lữ Tuần.

Phụng Thiện cười hì hì nói: “Từ đạo chia tay Nhữ Âm, tiểu đạo luôn nhớ nhưng Lưu huynh và Yến huynh”.

Lưu Dụ nhớ lại tình huống đêm ấy, mình cùng Yến Phi nhân lúc Lữ Tuần đánh lui Phụng Thiện xuất thủ đoạt được Thiên Địa bội, không hề đối diện với Phụng Thiện, bất quá nếu Phụng Thiện lánh ở một bên quan sát, đương nhiên có thể nhìn rõ mặt mũi hai người.

Lưu Dụ trầm nghĩ chuyện này chưa xong chuyện nợ đã đến, chẳng biết cái số mình thế nào, cười khổ: “Thiên Địa bội hoàn toàn không có trên mình ta, bất quá nếu người định tới làm khó dễ, Lưu Dụ này vẫn có thể bồi tiếp đến cùng”.

Phụng Thiện vội nói: “Vì vậy ta mới nói Lưu huynh đừng hiểu lầm, Thiên Địa bội nằm trong tay ai bọn ta đã tìm hiểu rõ rồi”.

Lưu Dụ hết sức ngạc nhiên: “Nếu không phải là vì Thiên Địa bội, người tới kiếm ta làm gì?”.

Phụng Thiện thấp giọng: “Lần này tới tìm Lưu huynh không liên quan gì đến Thiên Địa bội, mà để coi xem có thể bắt tay hợp tác đối phó với kẻ thù chung của chúng ta hay không?”.

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: “Kẻ thù chung?”.

Phụng Thiện ghé sát lại: “Trúc Pháp Khánh thì sao?”.

Lưu Dụ nhú mày: “Vì sao lại tìm ta? Người cho là ta sẽ hợp tác sao?”.

Phụng Thiện chậm rãi đáp: “Đương nhiên là vì nhìn thấy khả năng hợp tác của đôi bên, ta mới phụng mệnh sư tôn tới Quảng Lăng kiếm người. Lưu huynh hẳn không muốn thấy Di Lạc giáo khuấy rối làm loạn miền Nam, mà Tà gia vốn đứng mũi chịu sào thì nay đã mất đi Tà An, Tà Huyền. Đúng không?”.

Lưu Dụ bị hấn chột trúng chỗ yếu hại, rất muốn từ miệng hấn moi ra những tin tức quan hệ đến tình hình Đại Hoạt Di Lặc Trúc Pháp Khánh. Bất quá đừng tin vào bề ngoài ngây thơ của Phụng Thiện, kỳ thực hấn thuộc loại lão giang hồ vừa gian vừa giáo, trừ phi đáp ứng hợp tác, bằng không đừng mong kiếm được ở hấn bất kỳ tin tức có giá trị gì. Phụng Thiện xuất hiện thực sự là tín hiệu cảnh báo, biểu thị Trúc Pháp Khánh sắp đến, vậy mà bản thân không hề nhận được tin tức gì, chỉ dựa vào điểm này đã đáng để tỏ vẻ ân cần với hấn rồi.

Nhiều mày hỏi: “Quý giáo và Trúc Pháp Khánh có ân oán gì?”.

Phụng Thiện than: “Không chỉ đơn giản ân oán, mà Trúc Pháp Khánh còn là tử địch của tể giáo, Thái Ất giáo và Di Lặc giáo thế bất lưỡng lập, để đối phó với lão bọn ta không tiếc cái gì. Ài! Ta ít khi cãi mở với người khác, trước khi đến còn muốn dùng lời khéo léo thuyết phục Lưu huynh. Hiện giờ phát giác tốt nhất là nói thực, nếu Lưu huynh không có hứng thú, bọn ta đành tự mình tận lực đối phó Trúc Pháp Khánh”.

Đoạn lại thấp giọng nói: “Bọn ta hiện tại đã phân tán nhỏ ra để Trúc Pháp Khánh không còn mục tiêu công kích nữa. Chuyện này đối với thanh uy của tể giáo tổn hại không biết bao nhiêu mà kể, nhưng chỉ cần giết chết Trúc Pháp Khánh thì bao nhiêu hy sinh cũng đều đáng giá hết”.

Lưu Dụ không hiểu: “Nghe giọng điệu lão ca người, việc đối lập với Di Lặc giáo không phải là chuyện hiện tại, vì sao trước kia không cần lẩn tránh mà bây giờ lại hoảng sợ như thế?”.

Nét mặt tươi cười của Phụng Thiện biến mất, thần sắc nghiêm trọng nói: “Bởi vì theo tình báo của chúng ta, Trúc Pháp Khánh nhập tử quan tiếm tâm tu luyện Thập Trụ Đại Thừa thần công tầng cuối cùng, một khi lão thành công thì thiên hạ không ai chế trụ nổi lão nữa. Đương nhiên là ta chỉ nói đến trường hợp đơn đả độc đấu”.

Lưu Dụ thậm nghĩ không muốn hợp tác với đối phương cũng không được, ít nhất thì Thái Ất giáo cũng biết rõ tình hình Di Lặc giáo như lòng bàn tay, bản thân mình thì chẳng biết chút gì. Đối phó với Di Lặc giáo là trách nhiệm mà Lưu Dụ không thể thoái thác được, hiện tại ở miền nam bỏ gã ra còn ai nữa? Bèn hỏi: “Lệnh sư vì sao lại nhắm trúng Lưu Dụ này? Chẳng lẽ cho rằng ta đủ tư cách giúp đỡ trong chuyện này?”.

Phụng Thiện đáp: “Đầu tiên vì ngươi là người kế thừa được Tà gia chỉ định, đương nhiên không chịu để bất kỳ ai nhắm vào Tà gia báo thù. Tiếp đó là ảnh hưởng của người ở Biên Hoang Tập, mà Biên Hoang là nơi Trúc Pháp Khánh tất phải đi qua khi tới Kiến Khang, chỉ cần ngươi sách động lực lượng ở Biên Hoang Tập đối phó Trúc Pháp Khánh,

phối hợp với cao thủ đoàn tinh nhuệ của tệ giáo, gồm cả sư tôn trong đó nữa là hoàn toàn đủ để khiến Trúc Pháp Khánh vĩnh viễn không tới được miền Nam”.

Lưu Dụ thâm nghĩ thì ra là vậy, trọng điểm vẫn là Biên Hoang Tập.

Gã hỏi: “Các vị có nắm được hành động của Trúc Pháp Khánh không?”.

Phụng Thiện hân hoan đáp: “Đối với địch nhân đương nhiên bọn ta phải hiểu rõ. Gần đây nhất đồ đệ của Trúc Pháp Khánh tới Di Lặc Sơn tìm lão, nhưng vì lão đang bế quan nên không gặp. Sau khi Vương Quốc Bảo rời khỏi Di Lặc Sơn ba ngày, nữ đồ đệ của Ni Huệ Huy là Thiên Kiều mỹ nữ Sở Vô Hạ liền lên đường đi xuống miền Nam, bọn ta sợ đả thảo kinh xà nên không đối phó ả. Hắc! Nữ tử này là vưu vật trên giường của nam nhân, bất kỳ kẻ nào trải qua rồi thì đối với nữ nhân khác coi như vô vị. Lưu huynh minh bạch chưa?”.

Lưu Dụ trong bụng khẽ run, lập tức lơ mờ cảm thấy chuyện này có quan hệ tới Vương Quốc Bảo, rất nhiều khả năng nhằm vào Mạn Diệu. Bởi vì mặc dù Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo chậm hiểu thế nào đi nữa cũng phải đoán được Mạn Diệu có vấn đề. Nữ tử này chính là đến để thay thế Mạn Diệu.

Việc này cần phải lập tức thông báo cho Nhậm Thanh Thị. Ài! Bất quá có khả năng ả đã rời khỏi Quảng Lăng, mình hy vọng đêm nay trở về quân xá vẫn thấy ả ôm chăn nằm ngủ, hay là đã như hoàng hạc vỗ cánh bay đi rồi?

Lúc này đối với tin tức tình báo chuẩn xác của Phụng Thiện không còn hoài nghi gì, trầm giọng nói: “Theo dự tính của người, Trúc Pháp Khánh khi nào sẽ lên đường về miền Nam?”.

Phụng Thiện đáp: “Còn khoảng một tháng nữa”.

Rồi lại phấn khởi hỏi: “Lưu huynh quyết định hợp tác với bọn ta rồi chứ?”

Lưu Dụ nghiêm mặt đáp: “Nói ta làm sao cự tuyệt đây? Bất quá sự hợp tác của chúng ta chỉ hạn chế trong chuyện này, chúng ta không phải là bằng hữu, trong vòng một tháng ta sẽ tới Biên Hoang Tập, tốt nhất là hãy ước định thủ pháp liên lạc ngay từ bây giờ”.

Phụng Thiện đã sớm chuẩn bị, đưa ra biện pháp chuyển tin tức tỉ mỉ, lại hẹn sau khi gặp lại ở Biên Hoang Tập mới chuyển thêm tình báo liên quan đến Di Lặc giáo.

Phụng Thiện cuối cùng mới nói: “Trong chuyện này Bắc Phủ binh có giúp được gì không?”.

Lưu Dụ ngẫm bối rối, đương nhiên không thể khai ra nội tình, đáp: “Để ta nghĩ xem đã”.

Phụng Thiện vỗ vai gã, bỏ đi thẳng.

Lưu Dụ toàn thân ớn lạnh, đầu óc trống rỗng.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>